

[Ole Henriksen]

svarer til 33.000 heltidsjob, men vi vil ikke stikke folk blå i øjnene ved at påstå, at det vil kunne lade sig gøre. Men 5.000–6.000 stillinger er en rimelig antagelse, også målt ud fra de erfaringer, vi med efterlønnen fik for, hvad det egentlig kunne give af stillinger, når der blev lavet den slags lovgivning.

Det er altså ikke et spørgsmål om indgreb i overenskomsterne. Det er ikke ud fra den betragtning, SF fremsætter forslaget. Vi fremsætter det som et beskæftigelsesforslag. Vi kan tilføje, at det også er et spørgsmål om at fordele den mængde arbejde, der er. Det vil være rimeligt at tage hul på de timer, der ligger over en 40 timers arbejdsuge, og prøve at få dem barberet ned, så man i hvert fald sikrede, at folk kun arbejdede de 40 timer, hvad vi helst skulle have så mange som muligt til at gøre.

Jeg forstår, at man i udvalget vil være indstillet på at se positivt på nogle løsningsmodeller, og det kunne da være, at vi med dette forslag vil nærme os et flertal, som kan gå ind for at begrænse overarbejdet.

(Kort bemærkning).

Hans Jørgen Holm (V):

Jeg vil gerne spørge hr. Ole Henriksen, hvorfor de 60 millioner overarbejdstimer ikke afspadseres. Det er der nogle forklaringer på i betænkningen. Jeg synes egentlig, hr. Ole Henriksen skulle komme herop og fortælle, hvilke forskellige årsager der er til, at overarbejdet ikke afspadseres.

(Kort bemærkning).

Grethe Kindberg Jørgensen (CD):

Hr. Ole Henriksen var bl.a. inde på 40 timers uge og et eventuelt folketingsflertal for en nedsættelse af den generelle arbejdstid. Så vidt jeg kan se, er det ikke det, forslaget drejer sig om. Det mener jeg vi må tage stilling til andre steder. Jeg har da fra flere sider hørt en positiv indstilling til, at man begynder at se på det spørgsmål. Men jeg kan ikke rigtig forstå, hvorfor det skulle blandes ind i det foreliggende forslag.

Jeg spurgte ikke om, hvad force majeure var. Jeg spurgte om, hvad man lagde i ordene »karakter af« force majeure. Det var det, jeg ikke rigtig kunne forstå. Togføreren, der skal køre ind til Hovedbanegården, kan ikke

falde ind under det begreb. Her kunne man snarere tale om en vægning mod at fuldføre sit arbejde.

Endvidere sagde jeg, at det var en praksis – jeg sagde ikke, det var en skreven lov – ude i erhvervslivet, idet man prøvede at afspadsere under hensyntagen til virksomhedernes egen økonomi, fordi vi alle sammen ved, hvad overarbejde koster. Som følge heraf er virksomhederne heller ikke interesserede i at få mere overarbejde end højst nødvendigt.

Bakholt (S):

Jeg var meget spændt på at høre, hvad den radikale ordfører, fru Lone Dybkjær, havde at sige til dette forslag, og så vidt jeg forstod det – jeg vil gerne have bekræftet, at det er rigtigt – var det nej til forslaget, men ja til begrænsning af overarbejde og ja til afspadsring. Så føjede fru Lone Dybkjær til, at det var nødvendigt i udvalget at få kigget på, hvordan det var gået, siden vi fik betænkningen. Det er jeg fuldstændig enig i; lad os bruge udvalgsarbejdet til at se, hvad der er sket i den forløbne tid.

Men jeg vil gerne spørge fru Lone Dybkjær helt kontant: hvis det nu viser sig, at vi ikke er kommet så forfærdelig meget videre, end vi var, da betænkningen kom frem, med hensyn til at få begrænset overarbejde og få tvungen afspadsring gennemført, vil det radikale venstre så være med til at støtte et lovinitiativ på området? Når jeg spørger det radikale venstre så direkte, er det, fordi det radikale venstres stemmer er afgørende for, om vi kan skaffe flertal for et sådant forslag, og det radikale venstre har på et tidspunkt været positivt indstillet over for det, men var det ikke, da vi havde det socialdemokratiske forslag til behandling sidst.

Hans Jørgen Holm (V):

Jeg ved ikke, om hr. Ole Henriksen overhovedet har læst betænkningen om afspadsring af overarbejde, siden hr. Ole Henriksen ikke vil svare på, hvorfor de 60 millioner overarbejdstimer ikke bliver afspadseret. Jeg gjorde også nogle kommentarer om betænkningen i første omgang – og dem forstod jeg der heller ikke var mange bemærkninger til – om, at der faktisk ikke i betænkningen er noget som helst belæg for, at der kan påvises